

CHIMAERA

Dit boek wil ik opdragen aan mijn man Mick,
als bedankje en erkenning voor de vijftwintig jaar
die hij het met mij heeft uitgehouden (en ik met hem...).

Xenia Kasper

Chimaera

Vertaald uit het Duits door Corry van Bree

mistral

Van deze auteur verscheen eerder:
38 ½: 1 man & 2 minnaars
32 °C: 1 baby, 1 moord & 1 perfecte man
De countdown

mistral

ZIN OM TE LEZEN

Oorspronkelijke titel: *Chimäre*

Vertaling door: Corry van Bree

Omslagontwerp: Oranje Vormgevers

Auteursfoto: © Roy Beusker

Typografie en zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

Copyright © 2011 Xenia Kasper

Copyright © 2011 Nederlandstalige uitgave:

Uitgeverij Mistral/FMB uitgevers, Amsterdam

Mistral is een imprint van FMB uitgevers bv

ISBN 978 90 499 9833 2

NUR 305

www.uitgeverijmistral.nl

www.fmbuitgevers.nl

www.xeniakasper.nl

www.twitter.com/Mistral_boeken

Meer weten over onze boeken? Schrijf je in voor de nieuwsbrief op
www.uitgeverijmistral.nl.

Proloog

Hij was nog steeds boos, liep scheldend van de woonkamer naar de keuken. Ze klonk behoorlijk dronken aan de telefoon, maar dat was geen excuus voor haar scheldkanonnade, haar beledigingen, vond hij. Hij dronk snel van zijn cognac en keek uit over de donkere tuin. Terwijl hij een sigaret opstak, opende hij de tuindeur. Er stroomde koele lucht naar binnen. Bedachtzaam inhaleerde hij diep en stapte het terras op. Het liefst zou hij de tuin inlopen om het verlichte huis van een afstandje te bekijken. Maar dan zou hij de bel niet horen, dus bleef hij staan. Hij grinnikte toen hij terugdacht aan het diner dat net had plaatsgevonden. Met een beetje geluk zou alles binnenkort zijn opgelost. De bel onderbrak zijn gedachten. Hij liep naar het huis, leunde tegen de terrasdeur, zette zijn cognacglas naast de asbak en drukte zijn sigaret erin uit.

Maandag 19 oktober

Zijn hete en vochtige tong raakte me aan, kietelde me en vloog in een zinnenprikkelend spel van de ene plek op mijn lichaam naar de andere. Hij dreef me langzaam tot waanzin. Alex' pupillen waren groot, zijn ogen gloeiden van opwinding en zijn gezicht was bezaaid met duizenden zweetdruppeltjes. Ik kromde mijn rug van genot. Alex wachtte nog een paar seconden, hij wist precies hoe lang, pakte het glas drank dat op het nachtkastje stond, maakte de sjaals los en spreidde mijn benen. Langzaam druppelde hij wat van de vloeistof op mijn huid. De romige scroppino liet me huiveren en ik voelde elke porie waar de koude cocktail in drong. Terwijl ik genoot, zocht ik Alex' ogen. Vol afkeer staarde hij naar iets achter me; ik probeerde zijn blik te volgen maar kon niet zien waar hij naar keek.

'Alex,' smeekte ik hees.

Met een schok werd ik wakker. Er werd ongeduldig aangebeld. Als-jeblijft niet, dacht ik slaperig terwijl ik in een reflex een klap op de wekkerradio gaf. De bel ging weer. Moeizaam duwde ik het dekbed weg, woelde door mijn haar en probeerde helder te denken. Ik ging langzaam rechtop zitten en keek naar het raam. Een paar lichtstralen vielen door een kier tussen de gordijnen naar binnen. Buiten was het grijs en ongezellig, maar het was inmiddels dag. Mijn keel brandde alsof ik een wandeling door de Sahara had gemaakt. Ik stond wankel op, schoof de kledingstukken die op de grond lagen met mijn voet weg en schudde mijn hoofd. Ik had weer eens gedroomd, zoals zo vaak de afgelopen weken. Er werd opnieuw gebeld.

'Ja ja, ik kom al,' riep ik knorrig.

Terwijl ik naar de voordeur liep, zag ik de chaos om me heen. Op

de eettafel stonden twee lege wijnflessen, de asbak was boordevol en de kamer stonk als een kroeg. Ik vertrok mijn gezicht. Wat ik zag in de spiegel die naast de voordeur hing, was schokkend. Mijn lange, blonde haar stond recht overeind, ik had zwarte mascarastrepen op mijn gezicht en de boxershorts die ik droeg was te klein, waardoor het vet op mijn heupen naar boven werd geperst. Ik had me wel laten gaan. Er werd opnieuw gebeld.

‘Jahaa, ik kom al,’ mompelde ik geïrriteerd, waarna ik met tegenzin de deur opendeed.

‘Goedemorgen.’ Er stonden twee ernstig kijkende mannen voor me. Ze hadden het duidelijk koud; hun handen waren diep in hun zakken begraven. ‘Bent u Anne van Veld?’ vroeg een van hen.

‘Ja, hoezo?’ Ik gaapte en hield mijn hand voor mijn mond om hun mijn stinkende adem te besparen. Ik had de smaak van rotte eieren in mijn mond.

‘Mogen we binnenkomen?’ wilde de ander weten. Hij was van gemiddelde lengte, slank en aanzienlijk ouder dan zijn collega, die me onderzoekend opnam.

Ze zochten tegelijkertijd in hun jaszak en hielden me hun identiteitskaart voor. ‘Recherche.’

‘O,’ zei ik verward en ik deed een stap opzij. ‘Het is nogal een rommel... Ik trek even iets aan, dan ben ik zo weer terug. Ga maar vast zitten.’ Jezus, wat voelde ik me beroerd. Ik was kotsmisselijk en mijn hoofd bonkte alsof een bouwvakker met een moker muren aan het slopen was.

Ik deed de slaapkamerdeur, die wagenwijd openstond, achter me dicht. Ik schaamde me dood. Lingerie lag verspreid over de vloer, gebruikt en schoon; naast mijn bed stond een halfvol glas wijn; niet bij elkaar passende schoenen en een verdorde plant maakten het stilleven compleet. Ik zocht een gemakkelijke broek en een vest in een van de geopende verhuisdozen, vond geen van beide en trok mijn spijkerbroek van de vorige dag weer aan. Snel deed ik het raam open, want ook hier stonk het verschrikkelijk. Beverig nam ik een slok mondwater, gorgelde en slikte het per ongeluk door. Er ging een rilling door me heen.

‘Willen jullie koffie?’ vroeg ik terwijl ik in de zitkamer over een schoen struikelde. Mijn coördinatie was vandaag gewoon een ramp. Ik had het gevoel alsof mijn benen en armen niet door mijn hoofd aangestuurd werden. Waarschijnlijk was dat ook zo, omdat mijn hersenen nog in een wijnbad zwommen. Ik zette de lege wijnflessen en de volle asbak op de buffetkast en keek de twee mannen vragend aan.

De oudste leunde nonchalant tegen de vensterbank tussen de verhuisdozen, die deels opengemaakt naast elkaar tegen de muur stonden, en bestudeerde de chaos spottend. Hij bukte zich naar een doos boeken en haalde er één uit, bladerde het door en legde het weer weg. Daarna zei hij dat hij geen koffie wilde. De jongere rechercheur schudde afwezig zijn hoofd terwijl hij geconcentreerd keek naar iets wat net nog tussen de flessen en de asbak had gelegen.

‘Sorry dat het zo’n troep is, maar ik ben hier drie weken geleden pas komen wonen. Mijn man heeft me voor een jonger exemplaar ingeruild en gisteren heb ik geprobeerd mijn verdriet weg te drinken,’ legde ik ongevraagd uit. Ik ging zitten, pakte een sigaret en liet de aansteker opvlammen. De geur van brandende tabak vermengde zich met de maffe lucht in de kamer.

‘Wat is dit?’ wilde de jonge rechercheur weten.

‘Dat is een soort voodoo-pop. Een vriendin dacht dat ik mijn woede en vertwijfeling misschien de baas zou worden als ik naalden in zo’n pop zou prikken in plaats van dat bij mijn echtgenoot te doen. Het is vergelijkbaar met een foto op een boksbal waarop je naar hartenlust kunt stompen. Maar waarom zijn jullie eigenlijk hier? Jullie zijn vast niet benieuwd naar de manier waarop ik mijn liefdesverdriet overwin.’

‘Dat is een flinke naald.’ Hij wees naar de breipen, die tot de helft in het midden van het popje stak.

Opgelaten pakte ik de spullen uit zijn hand en legde ze in een la.

Hij keek me ernstig aan. ‘We zijn hier omdat uw echtgenoot vannacht om het leven is gekomen.’

‘Wat? Dat kan niet! Ik heb hem gisteren nog gesproken,’ riep ik

ontzet. Ik doofde de sigaret met trillende vingers, stak meteen een nieuwe op en voelde mijn hart bonken.

De rechercheurs keken me zwijgend aan.

‘Wat is er gebeurd? Heeft hij weer eens te hard in zijn Porsche gereden? Hij is een heel goede chauffeur, ook al rijdt hij als een krankzinnige,’ ratelde ik. De tranen schoten in mijn ogen. Alex dood, dat kon niet waar zijn.

‘Nee, het was geen ongeluk. Uw man is vanochtend door zijn huishoudster in de tuin gevonden,’ zei de jongere rechercheur, waarna hij bedachtzaam door de kamer begon te lopen, zonder zijn blik van me af te wenden. Zijn collega stond nog steeds bij het raam en krabde aan zijn oor.

‘Heeft hij een hartinfarct gehad? Natuurlijk, dat voortdurende roken en alle alcohol sinds hij met die slet is! Zij heeft hem de dood in gedreven.’ Ik inhaleerde de rook van de sigaret tot onder mijn donkerrood gelakte teennagels, blies hem in kringen weer naar buiten, haalde mijn neus op, stond op om een glas water te halen en zocht naar zakdoekjes. In plaats daarvan vond ik een stuk keukenrol en snoot luidruchtig mijn neus.

‘Dat zal bij de lijkschouwing duidelijk worden. We kunnen op dit moment niets uitsluiten,’ zei hij formeel terwijl hij me een vreemde blik toewierp.

‘Wat willen jullie daarmee zeggen?’ Iets rustiger vervolgde ik: ‘Gaan jullie ervan uit dat hij vermoord is? Anders wordt er toch geen lijkschouwing gedaan?’ Ik veegde een paar tranen van mijn wangen en zocht vertwijfeld naar de Kleenex. Mijn hart ging nog steeds wild tekeer.

‘Hier,’ zei de oudere rechercheur. Hij hield me een zakdoek voor. ‘We doen altijd een lijkschouwing als de doodsoorzaak onduidelijk is, en dat is bij uw man het geval.’ Hij zette zich af van de vensterbank en keek me afwachtend aan.

‘Op het moment kunnen we helaas niet meer informatie geven. We willen u echter vragen om beschikbaar te zijn voor eventuele nieuwe vragen,’ zei de jongste rechercheur.

‘Waarom ik? Hij heeft me de deur uitgezet. Ik kan jullie echt niet

helpen. Jullie moeten die eh... zijn nieuwe vriendin ondervragen,' snoof ik.

'Dat doen we ook. Weet u toevallig waar we haar kunnen bereiken?' vroeg zijn oudere collega.

'Nee, natuurlijk niet. Was ze dan niet in ons huis?'

'Zouden we het anders vragen? Uw man was blijkbaar alleen.' Hij wachtte even. 'Goed, dat was het voorlopig. Als u nog iets te binnen schiet, of als u vragen hebt...' voegde hij eraan toe terwijl hij zijn visitekaartje op tafel legde.

Ik staaarde ernaar. De oudere politieagent heette Joop Rietmeier.

'Ik heb trouwens nog twee vragen,' ging hij verder. 'Wanneer hebt u met uw man gebeld en waar was u gisteravond en afgelopen nacht?'

'Dat was om een uur of negen, tien, ik weet het niet meer, en ik was hier. Hoezo?'

'Bent u de hele tijd alleen geweest? Had u visite of hebt u iemand gebeld?'

'Ik ben de hele tijd alleen geweest. Waarom wilt u dat weten?'

'We kennen de omstandigheden van zijn dood nog niet precies,' zei de jongere rechercheur. 'We vragen iedereen naar zijn of haar alibi en stellen in alle richtingen een onderzoek in. Het is dus belangrijk dat u zich de afgelopen nacht zo gedetailleerd mogelijk herinnert. Als u nog iets te binnen schiet, belt u ons dan.' Hij legde zijn visitekaartje naast dat van zijn collega.

'Jullie denken toch niet dat ik mijn man heb vermoord omdat hij me de laan uit gestuurd heeft?'

De twee keken me kalm aan, maar waren blijkbaar niet van plan antwoord op mijn vraag te geven.

'Mijn vriendin heeft tegen acht uur nog gebeld en we hebben een tijd gekletst, daarna was ik zoals ik al zei alleen en ben ik dronken geworden. Het laatste wat ik me herinner, is dat ik de tweede fles wijn ontkurkte.'

'Bedankt voor uw tijd,' zei Rietmeier terwijl hij zijn hand uitstak.

Ik stond op, liep met hen mee naar de deur en deed die achter

hen dicht. Langzaam zakte ik op de grond. Alex dood, het was onvoorstelbaar. Gewoon absurd.

Ik staarde naar de stapel tijdschriften die ik gisteren eigenlijk had willen weggoeien. In plaats daarvan had ik, gekweld door liefdesverdriet, een fles wijn geopend en had langer dan een uur tegen Emma gezeurd. En nu wilden die twee agenten van me weten met wie ik had gepraat. Voor zover ik wist alleen met Emma en daarna tegen mezelf. Die gewoonte had ik wel vaker als mijn alcoholpromillage omhoogshoot. Had ik gisteren nog iemand anders gebeld? Ik moest opstaan en mijn mobiel zoeken, maar het leek wel of ik verlamd was.

We hadden elkaar acht jaar geleden leren kennen op het kerstfeest van de televisiezender in Hilversum waarvoor hij destijds werkte. Ik was er samen met mijn beste vriendin Emma, die voor dezelfde zender werkte. Alex had 's ochtends zijn ontslag ingediend omdat hij in het nieuwe jaar als zelfstandig producent aan de slag wilde. Hij had gedurende de jaren voldoende ervaring opgedaan en veel successen geboekt. Het zou hem al snel lukken om de eerste grote opdracht binnen te halen, zodat hij het zich kon permitteren zijn bedrijf volkomen ontspannen op te bouwen. Maar dat wist ik toen allemaal nog niet. Alex stond nonchalant en enigszins verveeld met een glas rode wijn in zijn hand tegen een van de pilaren geleund. Ik was diep onder de indruk van zijn brede schouders, het blonde haar dat zijn gezicht warrig omlijstte en zijn grijsgroene ogen. Hij droeg een spijkerbroek, grijze schoenen, een grijs overhemd en natuurlijk een grijs colbertje. Opgelucht stelde ik vast dat hij geen ketting of ring droeg en zelfs geen horloge om had. Mannen met sieraden vond ik verschrikkelijk.

‘Ik haal iets te drinken voor ons. Wijn?’ Emma had een collega enthousiast begroet en richtte haar aandacht nu weer op mij.

‘Rood, graag.’

Ik keek haar na terwijl ze zich een weg door de menigte baande. Emma was een heel aantrekkelijke vrouw, die vaak bewondering oogstte van mannen en jaloerse blikken van vrouwen kreeg. Ze

was altijd modieus klassiek-correct gekleed.

Terwijl ik wachtte, keek ik om me heen. De kantine van de zender was feestelijk versierd, 'Last Christmas' van Wham! werd op een aangenaam volume gespeeld en de binnenstromende werknemers waren allemaal feestelijk gekleed en goed gehumeurd.

'Heb je honger?' vroeg Emma toen ze met onze wijn terug was.

'Heel erg, waarom?'

'Het buffet wordt zo geopend en ik heb uit betrouwbare bron vernomen dat de directie heel royaal is geweest.'

Ik lachte. Natuurlijk wist ze dat. Tenslotte was ze de rechterhand en het adviserende, juridische geweten van de directie en daarnaast een nieuwsgierige fijnproever.

Emma glimlachte en nipte aan haar glas. Ze zou na het tweede glas overgaan op cola light. Een van haar gouden regels luidde: nooit dronken worden in aanwezigheid van de baas.

Ik kende haar al van de middelbare school en wist maar al te goed dat mijn vriendin enorm kon zuipen. Emma en ik waren op dezelfde dag geboren, op 14 maart in hetzelfde jaar, en woonden vlak bij elkaar. We hadden samen de inspanningen voor het gymnasiumdiploma geleverd, maar verschillende studierichtingen gekozen. Zij studeerde rechten, ik journalistiek en mediawetenschappen. Ik vond het na een aantal semesters echter saai worden en stapte over naar politiek en geschiedenis. Die studies maakte ik ook niet af. In plaats daarvan ging ik fulltime werken bij de radiozender waar ik een studentenbaan had. Ik presenteerde een programma en ik was ervan overtuigd dat ik de luisteraars op de hoogte hield van de echt belangrijke dingen in het leven.

Emma was er voor me toen mijn ouders bij een auto-ongeluk in Afrika om het leven kwamen en ik in één klap geen familie meer had. Ze was als een zus voor me.

Zodra ik mijn bord vol had geschept en aan een tafeltje was gaan zitten, kwam Alex erbij. Hij had een paar garnalen, een beetje salade en een stukje brood op zijn bord liggen, keek jaloers naar mijn bord en grijnsde brutaal. 'Jij moet uitgehongerd zijn,' zei hij spottend.

‘Ja, dat klopt. Maar ik kon vooral niet beslissen wat ik zou nemen en omdat ik het haat om in de rij te staan, was er maar één mogelijkheid: alles in één keer op mijn bord laden.’ Ik lachte naar hem.

‘Zo heb ik het nog nooit bekeken.’

Tien minuten later waren we in een gesprek verdiept, na een uur vroeg hij mijn telefoonnummer en vier uur later, toen ik net onderweg was naar huis, kreeg ik een superlief sms’je en had ik ongelofelijk veel vlinders in mijn buik. We spraken af om de volgende middag te gaan wandelen en iets te gaan eten. We flirtten en kusten elkaar. Het was alsof de bliksem bij ons allebei was ingeslagen. Na Nieuwjaar trok ik bij hem in en op 16 juni, de dag waarop Alex vijfendertig werd, trouwden we.

En nu, acht jaar, vier maanden en drie dagen later, was hij dood en was ik een weduwe van vierenveertig.

‘Emma? Met mij?’

‘Wat is er aan de hand? Je klinkt afschuwelijk,’ vroeg ze.

‘Alex is dood.’ Terwijl ik de woorden hardop uitsprak barstte ik opnieuw in tranen uit.

‘Wát zeg je?’ vroeg Emma geschokt. Ze kon het niet geloven en bestookte me met vragen waarop ik geen antwoord kon geven. Ik wist zelf niet veel.

Ineens werd ze zakelijk en probeerde me te kalmeren. ‘Vind je het niet vreemd dat Alex alleen thuis was? Hij kan er toch niet tegen om alleen te zijn? En zijn nieuwe vriendin woont toch bij hem?’

‘Voor zover ik weet wel. Daarom moest ik ook meteen met al mijn spullen vertrekken.’ Ik veegde de tranen met de mouw van mijn t-shirt van mijn gezicht en dacht na. Ze had volkomen gelijk, Alex wilde nooit alleen thuis zijn. De afgelopen acht jaar sprak hij altijd met iemand af als ik iets met Emma ging doen. Waarom was hij uitgerekend gisteravond alleen geweest? Ik snapte er niets van.

‘Ik kom naar je toe,’ zei Emma, waarna ze ophing.

Ik bleef verdoofd in de zitkamer zitten, staarde voor me uit en terwijl de tranen over mijn wangen stroomden, dacht ik terug aan de tijd waarin Alex en ik elkaar hadden leren kennen.

‘Anne? Ik ben het!’ riep Emma; ze bonkte op de deur. Blijkbaar was ik zo in gedachten verzonken geweest dat ik de bel niet had gehoord.

Ik was nog steeds niet gewend aan mijn nieuwe leven en vond het verschrikkelijk dat ik drie weken geleden uit de mooie, luxueuze villa in Amsterdam Oud-Zuid hiernaartoe had moeten verhuizen. Ik had halsoverkop deze tweekamerflat gehuurd en bij IKEA gekocht wat ik nodig had omdat Alex had geweigerd me meubels mee te geven. Hij vond dat alles in ons huis van hem was. Ik had mijn hoofd in mijn nek gegooid en was trots vertrokken.

Zwijgend deed ik open. Op hetzelfde moment hing Emma om mijn nek. ‘Arme schat!’ riep ze troostend.

Ik begon weer te huilen en klampte me als een klein kind aan haar vast.

Ze streek mijn haar. ‘Vertel eens, wat is hier gebeurd? Een bom had geen grotere chaos kunnen veroorzaken. Heb je bezoek gehad?’ Hoofdschuddend keek ze me aan, liet me los en liep de zitkamer in.

‘Nee, ik heb alleen nog geen tijd gehad om alles uit te pakken en in te ruimen; en ik heb gisteren tijdens ons telefoongesprek een fles wijn gedronken, en nadat ik had opgehangen heb ik er nog een opengemaakt.’

‘Hm, je moet eerst maar eens gaan douchen. Intussen ruim ik het ergste op en zet de ramen open. Sinds wanneer rook jij weer?’

‘Sinds gisteren kwart voor acht, om precies te zijn. Toen heb ik twee pakjes sigaretten gekocht. Het maakt absoluut niet uit of mijn huid grauw en vaal wordt. Als je voorbij de veertig bent, word je gewoon ingeruild voor een jonger exemplaar,’ verkondigde ik gefrustreerd.

‘Anne, ga douchen. Ik zet thee voor ons en maak iets te eten voor je.’

Ik liep naar mijn piepkleine badkamer, zette de douche aan, keek in de spiegel en staarde een ogenblik naar mijn gezwollen, betraande gezicht. Toen draaide ik me om en trok langzaam mijn kleren uit. De douche was aangenaam, het hete water kletterde op mijn gespannen spieren. Ik zeepte me in, waste mijn haar en dacht na.

Wat was er van mijn leven geworden? Tot een paar weken geleden was alles fantastisch geweest. Ik woonde met de man van wie ik hield in ons droomhuis in de buurt van het Vondelpark. Het ging heel goed met ons. Ons bedrijf draaide met flinke winst, we hadden plezier in het werk, waren gezond en leefden precies zoals we altijd hadden gehoopt. Ik had een nieuwe, heerlijk onconventionele vriendenkring, een inloopkast met alles wat mijn hartje begeerde en een huishoudster.

De meeste designerkleren lagen nog in de vele verhuisdozen. Dragen kon ik ze toch niet omdat ik sinds de scheiding voortdurend vreetbuien had. Andere vrouwen vielen af door liefdesverdriet, ik kwam aan. In plaats van spijkerbroekmaat 29 moest ik me nu in maat 31 persen.

Ik douchte koud na.

‘Ga zitten, eet en vertel,’ beval Emma. Ze schoof een bord met twee gebakken eieren en een groot glas melk naar me toe.

Ik rapporteerde dat ik gisteravond oude foto’s had bekeken. Ik had Alex er eerst uit geknipt en daarna alles weer ingeplakt. Ik had de voodoopop bewerkt en gehuild van wanhoop, maar ook van woede. Ik begon meteen weer. Emma probeerde Alex’ naam en zijn plotselinge dood niet te noemen en luisterde geduldig naar mijn chaotische verslag. Helaas had ik een flinke black-out.

‘Je hebt Alex toch niet gebeld?’

‘Hoezo?’

‘Nou ja, voor zover ik je ken, heb je hem in je woede op z’n minst een beledigende sms gestuurd. Waar is je mobiel?’ Ze keek zoekend om zich heen.

Ik gaf hem aan haar.

‘O nee,’ riep ze. ‘Je hebt hem niet alleen meerdere keren gebeld, maar ook met vreselijke sms’jes gebombardeerd.’

Ik voelde me misselijk worden.

Onze bruiloft was precies zoals ik altijd had gewild. Met een paar intieme vrienden stonden we op een woensdagmiddag bij de burgerlijke stand. Als je Alex mocht geloven, zag ik er verrukkelijk uit.

Ik droeg een eenvoudige, vanillekleurige jurk die mijn lichaam omsloot als een tweede huid en een décolleté had dat niet veel liet zien, maar wel veel beloofde. Alex vond het prachtig en kustte me bijna de hele taxirit. De plechtigheid duurde niet lang, daarna gingen we met zijn allen heerlijk Italiaans eten. We bleven tot vroeg in de avond in het restaurant hangen. Onze wittebroodsweken stelden we uit omdat Alex een opdracht voor het ontwikkelen van een zomershow voor zijn oude werkgever had aangenomen. Ik stopte met mijn werk voor de radiozender en ging voor Alex' bedrijf werken. We waren een goed team en zaten vol ideeën. Binnen een jaar namen we freelancers aan, huurden meer kantoorruimte en kregen opdrachten van allerlei televisiezenders. Ons succes duurde voort en ook privé waren we nog even gek op elkaar. We gingen regelmatig winkelen in Londen of New York, een weekend skiën in het Zwitserse mondaine Zermatt of op vakantie naar Kaapstad: het was allemaal geen probleem.

Terwijl ik me steeds verder ontwikkelde, een privéleraar voor bedrijfskunde aannam en flink studeerde, bleef Alex op hetzelfde niveau hangen. Daardoor veranderde er iets tussen ons. De laatste tijd was ik niet alleen degene die de meeste opdrachten binnenhaalde en uitwerkte, maar ik zorgde er ook voor dat het bedrijf bleef groeien. Werkdagen van zestien uur waren geen uitzondering. Intussen begon Alex meer tijd op de golfbaan dan op kantoor door te brengen. Hij noemde het netwerken en praatte hoogdravend over alle belangrijke mensen met wie hij de kleine, witte bal in het gat probeerde te krijgen. Ik vond golf ook leuk, alleen kreeg ik van mijn werk meer energie. Ik was helemaal in mijn element als ik kon beginnen met een leeg vel papier, waarop na de eerste vergadering een paar ideeën voor televisieprogramma's stonden. Die ideeën werden in een later stadium verworpen of verder uitgewerkt, en in het gunstigste geval werd het programma een paar weken later in de studio opgenomen. Emma had er gedurende de jaren steeds op gehamerd dat Alex en ik onze financiën moesten regelen, maar ik vertrouwde hem en vond het vreemd en zelfs achterbaks om alles te willen veranderen. Ik had een huwelijkscontract getekend waarin stond dat

alles wat we in het huwelijk hadden meegebracht, bij een eventuele scheiding van de oorspronkelijke eigenaar zou blijven; de rest werd gedeeld. Stom genoeg stond het bedrijf destijds al op naam van Alex.

Toen Alex op een avond verbazingwekkend laat thuis kwam en me vroeg om de volgende dag mijn koffers te pakken, werd ik met mijn neus op de feiten gedrukt. Aan de bedrijfsconstructie was al die jaren niets veranderd en ondanks mijn leidende positie was ik op papier een gewone werknemster.

‘Waarom? Gaan we op reis?’

‘Nee, ik wil scheiden en heb een suite in het Hilton voor je geboekt, zodat je tijd hebt om ergens een appartement te zoeken.’

Ik keek hem verbijsterd aan.

‘Anne, ik meen het. Het is voorbij. Ik ben verliefd op iemand anders en wil mijn leven met haar delen. Ik wil je ook vragen om zo snel mogelijk een nieuwe baan te zoeken. Ik denk niet dat we nog kunnen samenwerken. Morgenavond worden de sloten vervangen, tenslotte is dit mijn huis.’ Hij draaide zich om, pakte zijn autosleutel en deed de voordeur zachtjes achter zich dicht.

Ik bleef in de keuken staan met het gevoel dat ik verlamd was. Emma, die ik probeerde te bellen, nam niet op. Logisch, dacht ik nadat ik haar voicemail drie keer had gekregen, ze zat in het vliegtuig naar Australië en was twintig uur lang niet bereikbaar.

In plaats van te vechten en me te verweren pakte ik berustend mijn spullen in en vertrok de volgende ochtend. Ik logeerde in het Hilton tot ik mijn miniappartement had gevonden.

‘Probeer je te herinneren wat er de afgelopen nacht is gebeurd, Anne. Dat is heel belangrijk,’ drong Emma aan nadat ze de sms’jes die ik gisteravond naar Alex had gestuurd hardop had voorgelezen. ‘Als Alex geen natuurlijke dood is gestorven, waarvan ik uitga, staat de politie binnen de kortste keren met een huiszoekingsbevel voor je deur.’ Ze keek me doordringend aan.

‘Denk jij soms dat Alex is vermoord?’

‘Ik weet niet bij welke zaken hij allemaal betrokken was, maar

het heeft me altijd verbaasd dat hij ook vroeger al meer geld had dan zijn salaris rechtvaardigde. Ik weet niet of hij inderdaad is vermoord, maar als de recherche je sms'jes leest, kun je maar beter een antwoord klaar hebben.'

'Zijn ouders hadden geld,' antwoordde ik zachtjes. Ik ging bewust niet op de sms'jes in, dat was te pijnlijk.

'Dat heeft hij gezegd, maar je hebt ze nooit ontmoet.'

'Dat kon ook niet. Ze wonen ergens in Midden-Amerika en hebben het contact met Alex verbroken.'

'Dat kan me niet schelen. Ik maak me alleen zorgen om jou. Heb je al contact gehad met jullie advocaat?'

'Ik zal Rob bellen. Alex heeft iemand anders in de arm genomen. Hij wilde me met een fooi afschepen. Ik kon fluiten naar het vermogen dat we de afgelopen jaren samen hebben opgebouwd. Ik zou een halfjaar salaris en een naar verhouding belachelijke afkoopsom krijgen, en mocht alleen nog onder toezicht van onze secretaresse het bedrijf in om mijn persoonlijke spullen te halen. Hij dreigde met een aanklacht wegens huisvredebreuk als ik me daarna nog op kantoor zou laten zien. En dat is een ongelofelijke brutaliteit, tenslotte heb ik het bedrijf samen met hem opgebouwd.'

'Eén ding is zeker, hij heeft het al een tijd geleden voorbereid. Je moet dringend contact opnemen met Rob,' zei Emma terwijl ze me doordringend aankeek.

'Waarom? Ik heb geen advocaat meer nodig, ik erf nu toch alles? We hebben nooit een testament opgesteld en als echtgenote ben ik degene die alles krijgt, of niet soms?'

'Dat is waar.'

Ik reed met Emma naar het bedrijf, riep alle werknemers bij elkaar en vertelde over de plotselinge dood van Alex. Ik wilde de recherche voor zijn, wat me ook lukte. Die was nog bezig met het veiligstellen van sporen in ons huis. Ook droeg ik de werknemers op niets mee te nemen uit het kantoor, omdat de recherche wellicht spullen in beslag zou nemen voor het onderzoek. Ik zat in mijn kantoor, dat naast Alex' kantoor lag, en probeerde een helder hoofd te krijgen toen de

twee rechercheurs van vanmorgen in de deuropening stonden.

‘O, mevrouw Van Veld, we hadden niet verwacht u zo snel hier te zien,’ zei Rietmeier.

‘Ik moest onze werknemers inlichten. Zoiets mogen ze niet via het journaal horen,’ legde ik uit en ik vroeg hun te gaan zitten.

‘U hebt er toch niets op tegen als we wat vragen stellen?’

‘Niet als u dat met gepaste tact doet. De meeste werknemers hebben het bedrijf samen met mijn man en mij opgebouwd. Weet u inmiddels waar de vriendin van mijn man is?’ Het was me nog niet gelukt veel informatie over haar los te krijgen. Ik wist alleen dat ze Monique heette en een jonge, Franse zangeres was. Ze had donker haar, een adembenemend figuur en lachte vrolijk op de foto’s die ik op internet had gevonden.

‘Nog niet, maar we weten waar ze zich naar alle waarschijnlijkheid ophoudt. We willen graag nog een keer met u praten. Wacht alstublieft op ons,’ zei de jongere rechercheur tegen me.

Ik beloofde het en keek ze na toen ze mijn kantoor uit liepen. De jongere rechercheur ging naar Alex’ kantoor, Rietmeier verdween uit het zicht.

‘Ik heb de pers op lijn 1, 2 en 3. Ze hebben gehoord wat er is gebeurd en willen een bevestiging en een verklaring van je.’ Barbara, onze gemeenschappelijke secretaresse, stond doodsbleek voor me. Ze was erg over haar toeren. Haar blauwe ogen waren zo groot als knikkers.

‘Nu niet,’ antwoordde ik bits. Ik liep om haar heen naar Alex’ kantoor.

‘Uw naam was...?’ zei ik tegen de rechercheur.

‘Thomas Koch.’

‘Ah ja. De media hebben lucht van het verhaal gekregen en willen een verklaring. Wat moet ik doen?’

‘Wilt u met ze praten?’

Ik keek hem aan, draaide me om en liep het kantoor uit. ‘Ik ben niet bereikbaar, ook niet voor de pers,’ instrueerde ik Barbara, die achter haar bureau zat te huilen.

‘Bel je advocaat,’ zei Emma nadrukkelijk. Ze zat aan de vergader-

tafel in mijn kantoor en schreef alles op wat ik volgens haar moest regelen.

‘Ik heb dringend hulp nodig,’ riep Barbara nadat ze haar neus had gesnoten. Ze zat kaarsrecht achter haar bureau, had haar bril in het lange, blonde haar geschoven en keek me onderzoekend aan.

‘Brand maar los,’ sommeerde ik, leunend tegen mijn bureau.

‘Alex zou morgen een belangrijke bespreking hebben, de informatie daarvoor heb ik allemaal hier. Wat moet ik doen? De bespreking afzeggen?’ Terwijl ze praatte kwam ze mijn kantoor in lopen.

‘Geef me de papieren maar, dan verschuif ik de afspraak. Ik moet me eerst inlezen. En wil je ervoor zorgen dat alle werknemers vanmiddag om drie uur in mijn kantoor zijn?’

Ze knikte, legde de map op het bureau en liep zonder nog iets te zeggen mijn kantoor weer uit.

‘Wil je echt doorgaan?’ Emma keek me verbaasd aan.

‘Ik kan moeilijk aan struisvogelpolitiek gaan doen en de komende dagen niets anders doen dan huilen. Weet je hoeveel geld we dan verliezen?’ vroeg ik. Ik had besloten om alles koel en beheerst te regelen. Hoe minder emoties ik toeliet, hoe groter de kans was dat ik niet huilend instortte.

‘Mevrouw Van Veld, kunnen we met u praten? We hebben nog een paar vragen.’ Koch stond samen met zijn collega in de deuropening. Hoeveel hadden ze opgevangen van het gesprek?

‘Natuurlijk, ga zitten.’

‘We willen u vragen om uw boekhoudafdeling en de accountant opdracht te geven ons alle documenten ter beschikking te stellen die een bijdrage kunnen leveren aan de oplossing van de situatie.’

‘Van welke situatie gaan jullie uit?’ vroeg ik.

‘Dat betekent dat ze uitgaan van een misdrijf,’ merkte Emma op. Ze kwam overeind en ging tegenover de rechercheurs staan.

‘Op het moment gaan we overal van uit, hoewel een natuurlijke dood met grote waarschijnlijkheid uitgesloten kan worden. Morgen is de lijkschouwing, daarna weten we meer.’ Rietmeier keek nieuwsgierig naar Emma.

‘Goed, zodra jullie het resultaat hebben en blijkt dat het inder-

daad om een misdrijf gaat, zal Anne vanzelfsprekend de gewenste documenten overhandigen. Maar niet eerder. Ik zie geen reden om dat nu al te doen, of hebben jullie toestemming voor huiszoeking en inbeslagname?’ Emma keek hen zelfverzekerd aan.

‘Wie bent u, als ik vragen mag?’ vroeg Rietmeier enigszins geïrriteerd.

‘Ik ben Emma Wolf, een vriendin van Anne.’

‘Ze is juriste,’ voegde ik eraan toe.

‘Hm. Nog één vraag. Is er een testament en weet u wie daarin vermeld staan?’ vroeg Koch aan me.

‘Nee, dat is er niet.’

‘Dat betekent dat u als echtgenote de enige erfgename bent,’ stelde Rietmeier vast.

‘Daar ga ik inderdaad van uit,’ antwoordde ik met een vaste stem.

‘En nu we het er toch over hebben, wanneer kan ik mijn huis in?’

‘Zodra de technische recherche daar klaar is.’

‘Was dat het?’ vroeg Emma.

‘Voor dit moment wel, maar zoals gezegd, blijf alstublieft tot onze beschikking,’ besloot Rietmeier. Hij draaide zich om en liep het kantoor uit. Koch volgde hem. Ik keek de rechercheurs na. Hoe was Alex gestorven en waar had Karin hem gevonden? Moest ik haar bellen om het te vragen?

‘Wil je daar weer gaan wonen?’ Emma onderbrak mijn gedachten.

‘Natuurlijk, wat denk jij? Het zal een genoegen zijn, een genot zelfs. En ik doneer alle spullen die er van die Franse slet in huis liggen aan het Leger des Heils.’

Emma keek me aan en schonk een glas water in. ‘Anne, dat lijkt me niet verstandig. Je komt op buitenstaanders heel kil over, alsof de dood van Alex je niets kan schelen. Begrijp me niet verkeerd, ik weet dat je woedend bent, maar op het moment zou ik het prettiger vinden als je wat meer de rouwende weduwe dan de zakenvrouw zou zijn. Anders komen ze misschien nog op de gedachte dat je iets met Alex’ dood te maken hebt, vooral als ze zijn mobiel vinden en je sms’jes lezen.’

‘Ik heb hem niets gedaan. En die sms’jes... Jezus, ik had net de

brief van zijn advocaat gekregen en was dronken. Logisch toch dat ik zo reageer?’

‘Ik weet het, maar je moet erop voorbereid zijn dat ze je onaangename vragen gaan stellen. Bel alsjeblieft je advocaat.’

Een paar minuten later had ik een afspraak gemaakt voor de volgende dag met Rob. Daarna belde ik een begrafenisonderneming en maakte daar ook een afspraak mee.

‘Ik ga nu naar mijn werk. Vind je het fijn om vanavond langs te komen? Je mag natuurlijk ook bij me blijven slapen,’ zei Emma kalm.

Ik knikte, pakte mijn mobiel en belde Karin; zij zou meer informatie hebben. Maar Karin nam niet op en haar voicemail was uitgeschakeld.

Ik liep naar Alex’ domein, dat heel anders was ingericht dan mijn kantoor. Zijn bureau bestond uit een enorme glazen plaat die werd gedragen door een chromen constructie. De planken aan de muur en de vergadertafel waren in dezelfde moderne stijl. Ik ging op zijn zwartleren bureaustoel zitten en staarde naar de foto die op zijn bureau stond. Hij was een paar jaar geleden gemaakt tijdens een zeiltochtje op de Middellandse Zee. We lachten verliefd en gelukkig naar de camera. Waarom had hij die foto laten staan?

‘Wil je misschien een broodje?’ vroeg Barbara. Ze was pas achtentwintig, maar was voor haar leeftijd heel zorgzaam, bijna moederlijk.

‘Nee, dank je. Ik krijg geen hap door mijn keel,’ antwoordde ik.

Ik belde Karin nog een keer en had eindelijk geluk. Helaas wist zij ook bijna niets. ‘Ik weet niet of hij doodgeschoten of -gestoken is, Anne. Er lag overal bloed en nadat ik hem in de tuin had gevonden, heb ik meteen de politie gebeld. Ik ben daarna niet meer naar buiten gegaan, het was een afschuwelijk gezicht. Zijn hoofd lag zo vreemd gedraaid,’ zei ze zachtjes. Haar stem trilde toen ze ophing.

Ik probeerde me op de papieren op zijn bureau te concentreren. Waar moest ik beginnen? Ik pakte een stapel, bladerde hem door, las een paar mails en de opmerkingen die Alex erbij had geschre-

ven, steunde met mijn hoofd in mijn handen en had het gevoel dat ik er niet meer tegen kon. Ik stond op. Alex zou hier nooit meer zitten, nooit meer zijn buien op iedereen botvieren, nooit meer naar mijn kantoor schreeuwen, maar ook nooit meer samen met mij een format bedenken en uitwerken en me nooit meer omhelzen. Ik leunde tegen de vensterbank, keek om me heen en was verschrikkelijk verdrietig. Wat was er de afgelopen nacht gebeurd? En waarom was hij, tegen zijn gewoonte in, alleen thuis geweest? Toen ik hem gisteravond dronken belde, was hij kortaf geweest. Hij had gezegd dat hij geen tijd en zin had om naar mijn gekrijs te luisteren en dat hij bezoek verwachtte. Verdomme, waarom had ik hem niet gevraagd wie er zou komen? Nadat hij het gesprek bot had beëindigd, belde ik nog een paar keer zonder succes naar al zijn nummers. Daarna dronk ik uit woede en frustratie nog een glas wijn en begon hem te bombarderen met sms'jes waarin ik mijn gevoelens de vrije loop liet. Het laatste wat ik me kon herinneren, was het moment dat ik een nieuwe fles ontkurkte.

Ik liep heen en weer en keek naar de foto's die aan de muur achter de vergadertafel hingen: Alex met acteurs, actrices, presentatoren en presentatrices bij prijsuitreikingen en feesten die een bijzondere betekenis voor hem hadden. In een kast ernaast stonden de prijzen die we de afgelopen jaren met onze televisieprogramma's en -series hadden gewonnen. Alex was bijzonder trots op de publieksprijs. 'De kijkers moeten de programma's die we produceren waarderen, niet het management van de zenders,' zei hij altijd. Hij had de unieke gave om mensen te boeien en ze enthousiast te maken voor zijn ideeën, ook al was hij af en toe driftig. Ik had hem daar de eerste jaren om bewonderd, tot ik erachter kwam dat hij altijd hetzelfde spel speelde, altijd hetzelfde masker opzette. Was dat het moment waarop onze relatie begon af te brokkelen? Het was me vreemd genoeg nooit opgevallen. Ik had de leiding van het bedrijf steeds meer naar me toe getrokken en had weinig, of eigenlijk helemaal niet over onze relatie nagedacht.

'Ik ben er weer,' hoorde ik Barbara terneergeslagen zeggen.

'Fijn!' Ik schraapte mijn keel en veegde de tranen van mijn gezicht.

‘Gaat het?’ Ze keek het kantoor in. Haar mascara was uitgelopen en ze had een pakje zakdoeken in haar hand.

‘Niet echt.’ Ik had moeite me te beheersen.

‘Ik weet het,’ zei ze zachtjes terwijl ze de zakdoekjes in haar handtas stopte. ‘Zo meteen komen de anderen. Voor de bespreking om drie uur.’

‘O ja, dank je.’ Ik liep terug naar mijn eigen kantoor.

‘Hoe was het?’ wilde Emma weten toen ik even na acht uur rechtstreeks van kantoor bij haar thuis aankwam.

‘Afschuwelijk! Dat is het juiste woord. De bespreking duurde drie keer zo lang als ik had verwacht. Iedereen was geschokt en onzeker over hoe het verder zou gaan. En omdat het natuurlijk bij steeds meer mensen bekend werd, stond mijn telefoon roodgloeiend. Het was verschrikkelijk, en dat zal zo blijven tot ze de moordenaar te pakken hebben.’